

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
แต่ปางบรรพ์
3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่าง ๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสิทธิ์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ชุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิณทร์ไพรวลัย เป็นคนนำทาง

รพิณทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไล่ล่าไ้ก่กัดเสื่อลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระติง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทรานคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิชรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กกราย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อภรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่า ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบโฉมของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กษัตริย์ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 43

ตอน แต่ปางบรรพ์

164

ณ บัดนี้ มันได้เคลื่อนกายอย่างนุ่มนวล แลดูว่าสุภาพที่สุด เข้ามาหยุดยืนสงบนิ่ง แกว่งวงไปมาช้า ๆ อยู่ตรงตำแหน่งที่ หล่อนนอนอยู่เมื่อคืน สูงใหญ่ทะมึนทึน และความที่มีระยะใกล้ กับหินใหญ่ที่หล่อนกำบังอยู่ ทำให้ต้องแหงนคอตั้ง

ดวงตาของมันแลหนึ่งมาที่หล่อน มองดูแล้วมันหาใช่ ดวงตาของสัตว์ประเภทช้างป่าสามัญกรรมตาไม่ แต่เป็นดวงตา ประดุจมีวิญญาณของปีศาจร้ายเข้าไปอาศัยสิงสถิตอยู่ เต็มไปด้วยลึกลับและเล่ห์เหลี่ยมหยิ่งรู้

แม้จะเป็นเวลากลางวันแสด ๆ เช่นนี้ ความที่เข้ามา เฝชิญหน้ากันอย่างกระชั้นชิด และแม้ว่าจะโดยข้อตกลงที่รู้

ล่วงหน้ามาก่อนแล้วก็ตาม ดาริน วราฤทธิ์ ขนลุกเกรียวทั้งกาย บังเกิดอาการร้อนและหนาวสลับกัน สติสัมปชัญญะจะมันคง สักเพียงใด แต่ก็ไม่วายผวาไปด้วยอาการสยองเกล้า

หล่อนยังไม่กล้าที่จะขยับเขยื้อนกายใดๆทั้งสิ้น และมันก็ยังยืนนิ่งตระหง่านอยู่ตรงนั้น เกือบจะดูเหมือนโหดหิน ถ้าไม่ใช่ เพราะวงและใบหูที่แกว่งอยู่ไปมา ลักษณะอาการเหมือนจะ รอคอยให้หล่อนไผลออกมาเอง

อีกครั้ง ที่หญิงสาวพยายามสงบจิต ภาวนาถึงพระพุทธรุคุณ จนกระทั่งสามารถรวบรวมสติพลังใจให้กลับคืนมาได้ครบถ้วน

“มันตรัย?”

หล่อนร้องเรียกออกไปเสียงหนักๆ

คชสารงาดำชูวงขึ้น เป่าลมขึ้นไปบนอากาศอีกครั้ง เหมือนจะเป็นการตอบรับ

“นี่เจ้าจะมารับข้า ตามที่ตกลงกันไว้เมื่อคืนนี้ใช่ไหม?”

พยายามร้องถาม พุดจากับมันต่อไปอีก

ไม่มีเสียงตอบใด ๆ มาจากข้างผีสิงตัวนั้น ไม่มีแม้แต่การจะให้เสียง นอกจากดวงตาที่กลอกกลิ้งแลมาทางหล่อนเท่านั้น มันเห็นหล่อนในที่ซุ่มตัวอย่างชัดเจนแน่นอน

“เออละ ถ้าหากเจ้าเป็นพาหนะที่มีมันตรัยส่งให้มารับข้าจริง ก็แสดงอาการตอบรับให้ข้าแน่ใจ...จงหมอบลงเดี๋ยวนี้ หมอบลง!!”

อย่างไร้มีอะไรที่จะต้องเคลือบแคลงอีกเลย ช้างงาดำสนิทปานนิลตัวนั้นค่อย ๆ ย่อเข้าหน้าทรุดลงก่อนอย่างแช่มช้า ต่อจากนั้นขาหลังทั้งสองก็หย่อนตามลงมา สภาพของมันกลายเป็นหมอบลงตามคำสั่งของหล่อนที่เสียงสั่งการออกไป

ดารินลืมหันตาโพล่ง ขนลุกเกรียวอีกครั้ง หล่อนไม่มีทางเสียงแล้ว ถ้าหากว่าหล่อนยังปรารถนาที่จะให้รพิทรี ไพรวัลย์ รอดพ้นจากการติดตามรังควานมุ้งร้ายของมันตรัยตามที่ตกลงกันไว้แล้ว หล่อนจะต้องไปกับไอ้ช้างปีศาจที่มาด้วยอำนาจสั่งด้วยกฤตติยามนตร์ของจอมมหาภูตผู้อมตะตนนั้น

เป็นตายร้ายดีอย่างไร ค่อยไปแก้ไขปัญหาเอาข้างหน้า นี่คือข้อตัดสินใจของดาริน วราฤทธิ์

ป็นในมือไร้ประโยชน์เสียแล้ว หล่อนสอดเข้าของตามเดิม ดัดเป็กสายรัดอย่างมั่นคงกันตกล่อน แล้วก็ค่อยๆ คลานออกมาจากช่องหินที่ลอดเข้าไป โผล่ออกมาเบื้องหน้าของ มัน ที่ทรุดหมอบอยู่ประจุกฎเขาลูกย่อมๆ บริเวณที่หล่อนคลานออกมา อยู่ในระยะที่ปลายวงของมัน ถ้าจะยี่นกวาดออกมาก็จะถึงตัวพอดี แต่มันก็ยังคงม้วนวงสงบนิ่งอยู่ในอาการที่ดูเหมือนแสนจะเซื่อง หญิงสาวลุกขึ้นก้าวเดินเข้าไปหยุดอยู่ด้านหน้าของมัน พร้อมกับผินยิ้มให้

“ก็เป็นที่ยอมรับรู้จักกันละนะ ระหว่างข้ากับเจ้า ว่าเราจะต้องไปด้วยกันตามความต้องการของนายเจ้า แต่ข้าอยากจะรู้เหลือเกินว่าตลอดราตรีที่ผ่านมา ภายหลังจากที่นายของเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญากับข้าแล้ว ที่จะไม่แตะต้องกระทำการร้ายใดๆ ต่ออัคนีรุทร์และคณะของเขาอีก มันตรัยได้ปฏิบัติตามสัจจะทำให้ไว้หรือไม่ ส่วนสำหรับข้านั้นก็ไต่ยอมเสียสละตนเองแล้ว ถ้าหากว่าวิญญานของมันตรัยได้สิงสู่อยู่ในตัวเจ้า ณ บัดนี้ และสามารถเข้าใจในสิ่งที่ข้าถามนี้ ก็ขอให้ยี่นวงของเจ้าออกมาและสัมผัสกับมือของข้า”

พร้อมแล้ว ดารินยื่นมือขวาของหล่อนออกไปตรงหน้า

คชสารมีสิงตนนั้นคล้ายวงที่ม้วนจุกปากในท่าหมอบยื่นออกมาแล้วใช้ปลายจะงอยวงค่อย ๆ วางแตะลงบนฝ่ามือของดาริน สัมผัสของมันสากหยาบกระด้าง แต่อย่างน้อย ณ บัดนี้ โดยอาการชนิดนั้นมันสื่อความหมายแห่งความเป็นมิตรและดูเหมือนจะเป็นการตอบคำถามของหล่อนอย่างแจ่มชัด

ดารินพยักหน้าช้า ๆ ถอนใจเยือก

“เสียดายเหลือเกินนะ ที่เจ้าพูดไม่ได้ แต่ก็ดูจะเข้าใจอะไรในคำพูดของข้าทุกอย่าง ตกลง! เราจะไปด้วยกัน สุดแล้วแต่เจ้าจะพาเข้าไปเถอะ นรกขุมไหนข้าก็ไม่หวั่นอีกแล้วทั้งสิ้น”

อย่างไม่มีอาการลังเลอะไรอีกเลย ดารินก็ตกลงว่ากระบอกไม้ไผ่บรรจุน้ำ ที่ร้อยไว้ด้วยเส้นเถาว์วัลย์เหนียวคล้องสะพายไหล่ไว้แล้ว โดยความชำนาญที่ตนเองเคยขึ้นไปอยู่บนคอกข้างมาก่อนแล้วจากเจ้าตัวน หล่อนเหยียบที่โคนขาของมัน จับใบหูอันใหญ่มหึมานั้น เหนี่ยวโหนกายไต่ขึ้นไปนั่งคร่อมอยู่บนคอกของมันอย่างคล่องแคล่ว

พอหล่อนนั่งบนคอกของมันได้เหมาะมันเรียบร้อยดีแล้ว

ช่างงาดำเชือกนั้นก็ขยับตัวลุกขึ้นยืนอย่างนี้มโนลเต็มส่วนสัดอันสูงใหญ่ของมัน ร่างของตารินลอยเด่นอยู่เหนือป่าหินในทันที หล່อนตบเบา ๆ ลงบนศีรษะของมัน กล่าวต่อไปว่า

“เจ้าคงรู้ดีอยู่แล้วว่า เจ้าจะต้องนำข้าไปอย่างไร จึงจะลุล่วงตามจุดประสงค์ของนายเจ้าที่ไซ้มา เจ้าต้องพยายามหลีกหลบกับเจ้าตัวนซ่างของข้าไว้ให้ดี ถ้าเจ้าตัวนพบกับเจ้าเมื่อใด มันจะต้องพุ่งเข้าใส่เจ้าเมื่อนั้น และถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าจะเลือกเจ้าตัวน ไม่ใช่เลือกเจ้า...วิธีเลือกของข้าก็คือ จะเอาลูกปืนกรอกลงไปกลางหัวโต ๆ ของเจ้านี้แหละ และข้าไม่คิดอีกแล้วว่าต่อไปมันจะเกิดอะไรขึ้น เพราะฉะนั้น เจ้าต้องหาทางเลี้ยงเจ้าตัวนให้ดี อย่าเผชิญหน้าเป็นอันขาด เจ้าเข้าใจไหม?”

ประโยคสุดท้าย หล່อนก้มลงมาพูดอยู่ริมใบหูของมัน

ช่างฝีมือแฝดเสียงร้องออกมาเบา ๆ เป็นครั้งแรก กระนั้น สำเนียงเสียงร้องของมันก็ดังก้องกังวานไปทั่วป่าหินจะฟังว่าเป็นเสียงรับคำก็ได้ หรือจะฟังเป็นเสียงหัวเราะเยาะหยันของมันตรัยก็ได้ แล้วมันก็เริ่มหมุนตัวกลับช้า ๆ นำหล່อนออกเดินดุ่ม ๆ ผ่านไปตามป่าหินอันกว้างใหญ่ไพศาลนั้น โดยตัดออกเส้นทางด่านใหญ่ อากาการเดินของมันราบเรียบ เปรียบไม่ผิดอะไรกับช่างเลี้ยง

ฉะนั้น ดูว่ามันจะย่างเท้าไปอย่างช้าๆก็จริง ทว่าแต่ละก้าวของสัตว์ใหญ่ มันก็มีอัตราความเร็วเท่ากับมนุษย์ตัวกระจ้อยร่อยที่วิ่งเหยาะๆ

ก่อนจะพ้นเขตป่าหิน ล่วงลงสู่ดงไม้ที่เห็นที่บึงทะเลมีน หล่อนก็มองเห็นพลาญใหญ่อีกสองเชือก ซึ่งมีอาการเหมือนจะชุ่มคอยอยู่ก่อนแล้ว เดินขนานใกล้เข้ามาแบบพี่เลี้ยงคุ้มกัน แล้วเข้าขบวนใกล้ชิดมาทั้งซ้ายและขวา แต่ละตัวมีขนาดใหญ่เท่าๆกันทั้งสิ้น เพียงแต่เป็นข้างสีดองาสันกุด จับหมูไปด้วยกันรวมเป็นสามตัว โดยมีเจ้างาดำเดินอยู่ตรงกลาง หล่อนก็ตระหนักแน่ว่า บัดนี้ ตัวหล่อนเองตกอยู่ในการควบคุมเหมือนเชลยของมันตรัยเสียแล้ว

“รพินทร์...ชีวิตของฉันเดี๋ยวนี้ยอมสละให้เธอแล้วนะ ฉันตายได้ แต่ขออย่าให้เธอต้องเป็นอะไรไปเลย”

หญิงสาวรำพึงกับตนเอง หล่อนปลงตกหมดทุกสิ่ง-ทุกอย่าง ยอมตนให้พาหนะของมันตรัยนำไปสู่จุดใดจุดหนึ่งก็สุดแล้วแต่มัน ระยะเวลาจะอีกยาวไกลเท่าไร ใช้เวลานานสักแค่ไหน อะไรคอยอยู่เบื้องหน้าฝากไว้กับวิบากกรรมที่มองไม่เห็น หล่อนปรารถนาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น...ขอให้เขาผู้นั้นรอด

ปลอดภัยเป็นพอ

และยามนี้ ดวงจิตของหล่อนก็ถูกแบ่งออกเป็นสอง
วิญญูณที่เข้ามาผนวกรวมกันแล้ว วิญญูณหนึ่งคือตาริน
วราฤทธิ์ ส่วนอีกวิญญูณหนึ่งคือจิตรางคนางค์แห่งอดีตกาล
ทั้งชาตินี้และชาติแต่ปางบรรพ์ ไม่มีอะไรคัดค้านกันเลย นั่นก็คือ
ความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวและเฉียบขาดสมชาติขัตติยนารีผู้มี
เลือดทุกหยดพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับชะตากรรม ความลำบาก
ยากเข็ญทุกชนิดจนถึงที่สุด เพราะยึดความรักเป็นสรณะ

ประจุนางพญาไพรอีกครั้ง เหนือคอคชสารที่นำหล่อน
บุกป่าใหญ่ไพรกันดารไปด้วยอาการเดินปกติของมันชนิดที่ไม่
ส่อว่าจะเร่งรุดหรือเร่งร้อนใดๆนัก หญิงสาวกวาดสายตาสังเกต
จดจำภูมิประเทศทางผ่านไปโดยตลอด สัญชาติญาณสู้และ
ความรอบคอบเฉลียวฉลาด ยังคงเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวของ
หล่อนอยู่เหมือนเดิม มิได้ตกหล่นไปเลย ผ่านไปใกล้คาคบไม้
ตอนใดที่อุดมงดงามไปด้วยกล้วยไม้ป่าอันสวยงาม หล่อนก็
ชะโงกกายเอื้อมมือไปเด็ดมาตัดหูแซมผมไปเรื่อยๆ

เจ้าช่างผีสิงแสนรู้ก็ดูเหมือนจะเอาใจหล่อนเป็นพิเศษ

แหล่งใดที่เต็มไปด้วยดอกเอื้องสะพรั่ง มันก็จะเดินช้าลง และเฉียดใกล้เข้าไปเพื่อให้หล่อนเอื้อมเด็ดได้ถนัดมือ อากาเรเดินเยื้องย่างของมันเล่า ก็แสนที่จะทะนุถนอมผู้ที่นั่งเด่นอยู่บนคอของมัน พยายามไม่ให้หล่อนต้องหวาดเสียวว่าจะตกหล่นพลัดลงมา หรือเกิดความสะเทือนใดๆทั้งสิ้น สร้างความรู้สึกที่สนิทสนมคุ้นเคยและไว้วางใจแก่หล่อนเพิ่มขึ้น ราวกับว่าวิญญาณของบุโรหิตมันตรัยสิงอยู่ในตัวของมันอย่างเต็มที่จะนั้น พลังก็หวนระลึกตริภิกษุทบทวนไปถึงเรื่องราวแต่ปางก่อนที่ได้ทราบมาจากคำบอกเล่าของมันตรัย ในเรื่องราวความเป็นมาระหว่างหล่อนเองและเขาผู้นั้น... จิตรางคนางค์และอัคนีรุทร์!

ไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อ!

มันมีหลักฐานอะไรต่ออะไรหลายๆอย่างมาสอดคล้องเจือสมกันอย่างกระตักไม่ได้เลย หล่อนและเขามีอดีตต่อกันมาอย่างสุดเศร้าสะเทือนใจเหลือประมาณ และนี่ตัวเขาผู้นั้นเล่า? ยังจะได้ล่วงรู้ถึงความนัยเหล่านี้บ้างหรือไม่ ว่าตนเองนั้นเป็นใคร ได้สร้างพฤติกรรมใดๆไว้กับหญิงที่ตนก็แสนรักไว้บ้าง

หวนกลับมาเกิดและพบกันชาติใหม่นี้ ความรักจึงเต็มไปด้วยอุปสรรคล่าเคี้ยวเสียเหลือแสน แล้วนี่ยังจะต้องมีการพลัดพรากจากกันไปอีกสักกี่ชาติ โดยที่ความรักไม่อาจที่จะสมหวังได้ ประวัติศาสตร์แห่งความรักอันมีขวากหนามขวางกั้นนี้ จะซำร่อยไปอีกกี่ภพ

หล่อนหยิ่งในเกียรติภูมิ ส่วนเขาก็ตระหงอยู่ในศักดิ์ศรี ทั้งๆที่ต่างฝ่ายก็ต่างแสนรัก กระทั่งในที่สุด ความตายก็มาพรากหล่อนไปจากเขา

ชาตินี้จะซำร่อยเดิมอีกหรือไม่?

ดารินยิ้มทั้งน้ำตา เมื่อคิดมาถึงคำบอกเล่าที่ว่า อัคนีรุทธิ์ เป็นผู้มาลักพาขโมยศพของจิตรางคนางค์ไป และมีได้เสกสมรสกับสตรีใดอีกเลย นับตั้งแต่สิ้นสตรีอันเป็นยอดรักไปแล้ว จวบชั่วอายุขัยของกษัตริย์หนุ่มผู้ตระหงานั้น ก็แล้วชาตินี้เล่า รพินทร์จะปฏิบัติต่อดารินคนนีเหมือนแต่ปางบรรพ์อีกหรือไม่?

ชาติก่อน ในเงื้อมมือของมนตร์ย ตลอดจนความโทมหัส ผิดหวังที่ชายคนรักเป็นผู้ประหารบิดา แม้เขาจะมีได้ตั้งใจก็ตาม และถูกผู้เป็นอาชบถทรยศต่อราชบัลลังก์ หล่อนตัดสินใจผละหนี

ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยการตีเมยาพิช มาชาตินี้เล่า หล่อนกำลัง
ตกอยู่ในเงื้อมมือของมนตร์ยผู้รอคอยอีกวาระหนึ่ง หล่อนจะผล
หนีหลีกเร้นได้อย่างไร...

ดารินตั้งปัญหาถามตนเอง...

เข้าตรู่ของวันเดียวกันนี้ คณะของคุณชายเชษฐาพากัน
ตื่นขึ้นพร้อมกันหมด ก่อนแสงตะวันขึ้นเสียด้วยซ้ำ!

เจ้าตัวนเป็นผู้ปลุกคณะทั้งหมดขึ้นด้วยเสียงร้องก้องของ
มัน ครั้งแรกทั้งหมดสะดุ้งขึ้นด้วยความตกใจ คิดว่าคงจะเกิด
เหตุร้ายอะไรขึ้น แต่ก็ไม่สัมผัสกับสิ่งผิดปกติในปางพักชั่วคราว
ที่อาศัยหลับนอนเอาแรงกันอยู่ ภายหลังจากตรวจสอบกันอย่าง
ถี่ถ้วนระมัดระวังก็สำเนียงได้ว่า ที่มันส่งเสียงร้องเอะอะขึ้นนั้น
ก็เป็นความหมายที่ต้องการจะปลุกคณะทั้งหมดให้ลุกขึ้นมา
เตรียมเผชิญกับภาระอันหนักอึ้งแห่งวันใหม่นั้นเอง เพราะเมื่อ
เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ก็เห็นว่ามันเป็นเวลา 05.30 น.
พอดี ไก่ป่าและนกบางชนิดกำลังขานขันและส่งเสียงร้องอยู่
เป็นระยะ

“มันปลูกเตือนเราให้ออกตามนายหญิงแล้วนาย!”

หนานอินบอกกับคณะเจ้านาย หลังจากลุกขึ้นมาตรวจสอบสถานที่อยู่พักใหญ่คู่กับคะหยิ่น

เจ้าช่างป่าทางด้านคู่มือของดาริน ยืนโยกกายซุงวงแผดเสียงร้องแปรแปรสนั่นดังอยู่เช่นนั้น และมันก็เข้ามายืนอยู่ทางด้านศีรษะของเซษฐากับอนุชาเสียด้วย ซ้ายยังเอาปลายวงเขี่ยหลังไชยยันต์ ผู้ลุกขึ้นมาหนึ่งจ้วเจียขยี้ตาอยู่ หัวคะมาไปข้างหน้าจนเขาต้องอุทานเสียงหลง

ทุกคนก็พร้อมในฉบับปล้นทันทีเหมือนกัน เซษฐาไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่จะให้พวกนั้นหุงหา สั่งให้ทุกคนกินอาหารเข้าด้วยเครื่องเรซัน ซึ่งประหยัดเวลาที่สุด ท่ามกลางสายหมอกที่ยังปกคลุมทึบ ทุกคนได้ผ่านการหลับนอนพักผ่อนกันไม่มากนัก แต่ก็สามารถสลัดความอ่อนระโหยโรยแรงออกไปหมดสิ้น เพราะความหวังก็คือการรอให้ถึงวันใหม่ เพื่อออกติดตามค้นหาน้องสาวคนเล็กของคณะผู้สูญหายพลัดพรากไปนับเป็นวันที่ 2 เข้าไปแล้ว

“ขอบใจมากเจ้าตัวนที่ปลูก! เจ้าคงจะรู้ที่อยู่แล้วสินะ

ว่านายหญิงของเจ้าอยู่ที่ไหน”

เซษฐาเดินตรงเข้าไปลูบที่วงของมัน บัดนี้ เขามีความสนิทกับมันไม่ผิดอะไรกับน้องสาว ช้างป่าคู่บารมีของดารินเอา ปลายวงไช้ดมไปตามใบหน้าและทรวงอกของคุณชายใหญ่ พร้อมกับส่งเสียงร้องออกมาอีกเหมือนจะเร่งเตือน ไช้ยันต์ก็หัวร่อหึ่ๆร้องบอกมาว่า

“ประเดี๋ยวสิไวย์ ด่วน! ขอพวกเรากินเอาแรงก่อน พวกเราเป็นห้วงนายหญิงของเอ็งไม่น้อยไปกว่าเอ็งหรอก ขอเวลาสัก 5 - 6 นาทีเท่านั้น แล้วเอ็งพาไปให้ตึกแล้วกัน”

อนูชานั้น พิจารณาดูอาการของเจ้าพลายหางด่วน ที่พวกเขาช่วยกู้ชีวิตมันขึ้นมาจากหล่มโคลนเงียบๆ ในขณะที่ใช้ ส้อมจิ้มเนื้อกระป๋องยัดใส่ปากพอให้หนักๆท้อง ทุกคนกินอาหารกันอย่างเร่งรีบ และจัดเตรียมของเพื่อการออกเดินทางกันอย่างรวดเร็ว ทั้งๆที่อากาศในป่ายังมีมืดมิด แต่ก็เป็นที่รู้กันว่าอีกไม่นาน แสงของตะวันก็จะเยือนเข้ามาแล้ว ลูกหาบที่ร่วมตายมาด้วยกัน 10 คน 5 คู่ ไม่มีใครแสดงความเฉื่อยชาเกียจคร้าน ทุกคนล้วนอยู่ในสภาพที่ร้อนใจทั้งสิ้นภายหลังเมื่อตื่นกันขึ้นมา

ระหว่างที่ทุกคนกำลังจัดเตรียมตัวกันซุกมุนอยู่นั้น เจ้าตัวนเดินวนอยู่รอบ ๆ คุณะทั้ง 15 คน แสดงอาการกระสับ-กระส่ายอยากจะเคลื่อนที่เต็มที มันทำท่าออกเดินไปได้ 7-8 ก้าวแล้วก็หยุด บ่ายหัวกลับมาอีก เหมือนจะรอ และมีอาการร้อง เร่งตลอดเวลา

“กลาง พี่ไม่อยากจะถามไง ๆ ออกมาเลยนะ แต่ก็อดที่จะถามไม่ได้ ในฐานะที่เธอกับลุงอินชานาญกว่าพวกเราทุกคนให้ความหวังได้สักทีเปอร์เซ็นต์ ในการที่เราจะติดตามน้อยในวันนี้”

อดีตพรานซดหรีตาลง ขณะที่ยังมองจับไปยังเจ้าตัวน

“ทุกสิ่งทุกอย่างแห่งความหวังของเรา ผากไว้กับเจ้าตัวนตัวเดียวครับ ท่าทางมันร้อนรนเหลือเกิน อยากจะให้เราออกเดินทางให้เร็วที่สุด มันจะเป็นผู้นำทางเราที่มีประสิทธิภาพยิ่งกว่าผม หรือลุงอินเสี่ยอีก”

“แน่ใจหรือว่ามันจะนำเราไปให้พบน้อยได้?”

ไชยยันต์ย้าถามมาอีกคนหนึ่ง

“แน่ใจอย่างที่สุด เพียงแต่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น ท่าที่

ของมันบ่งบอกชัดอยู่นั้น มันรู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร เพียงแต่มันบอกเราไม่ได้เท่านั้น”

“เราจะเริ่มกันยังไงนี่?” เซซฐาถามอีกเพื่อความมั่นใจ

“เดินตามมันครับ มันพาไปที่ไหน เราก็ไปที่นั่น”

“แล้วเราจะเดินตามมันทันได้อย่างไร มันจะต้องเดินเร็วกว่าเราแน่ๆ และไต่ตัวนี้มันจะมีสติปัญญาล่วงรู้จนถึงกับว่าจะต้องเดินไปในระยะที่เราพอเดินตามทันหรือ ประเดี๋ยวมันก็จ้ำอ้าวๆ หายลับตาไปเท่านั้น มิกลายเป็นว่า พวกเราทั้งหมดต้องแล่นตามมันไปรี?”

“ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนั้นหรอก นายใหญ่!...”

หนานอินบอกต่ำๆ ขยับผ้าขาวม้าเคียนเอวแน่นกระชับ

“ไต่นี้มันรู้เกินช่างป่าทั่วๆ ไปมากนัก แค่มันพูดไม่ได้เท่านั้น ถ้าเราเดินไม่ทัน มันก็ต้องหยุดรอ หรือม่ายก็ต้องหวนกลับมาให้เราเห็นอีก หรือถ้ามันทะลุล่วงหน้าลี้ไปก่อนก็แปลว่ามันต้องการจะเข้าไปให้ถึงตัวนายหญิงก่อน เพราะเกิดอันตรายที่มันจะต้องรีบไปช่วยนายหญิงก่อน ไม่ต้องกลัวหลง

พลัดกัน หนานอินสาวรอยมันได้ ตอนกลางคืน มันยังรู้เลยว่า เราออกตามไม่ได้ มันก็ปล่อยให้พวกเรานอน พอใกล้รุ่งมันยังเข้ามาปลุกแบบนี้ ก็แปลว่ามันรู้เกินช้าง เกินสัตว์...นายใหญ่ ตรวจดู ‘นาคบาท’ ให้ดีอีกครั้งยังอยู่หรือเปล่า นั่นแหละสำคัญมาก สำคัญกว่าลูกปิ่นของเราเสียอีก”

ประโยคหลังครุพรานเตือนมา

เซษฐาตรวจสอบอีกครั้ง แล้วพยักหน้า

“ไว้ใจเถอะ ยังอยู่เรียบร้อยดี ไม่ไปไหนหรอก ว่าแต่ฉัน ยังไม่รู้เลยว่าจะใช้มันยังไงเมื่อไหร่?”

“เอาไว้ให้ถึงเวลาเสียก่อน แล้วหนานอินจะบอกนายเองว่าจะใช้ยังไง ถ้ายังไม่ถึงเวลา มันก็แค่เป็นซากงูเห่าสองตัวลื่นกินหากันเป็นวงกลมเท่านั้น แต่ถ้าถึงเวลาแล้ว นายจะได้เห็นกะตาวัว ฤทธิ์เดชของบ่วงงูที่นาคบาทให้นายกับพวกเรา มาโดยเฉพาะนั้นนะ จะเป็นยังไงบ้าง ต่อให้อีกร้อยของไอ้ผีดิบมันตรัย ก็ไม่มีโอกาสได้ผูกได้เกิด หรือทำฤทธิ์อะไรกับใครได้อีกแล้ว...เฮ้ย! ไอ้ช้วน พวกเอ็งพร้อมหรือยัง”

หนานอินตะโกนถามไปทางหัวหน้าลูกหาบที่กำลังจัด

ของกันอย่างรีบด่วน

“พร้อมแล้วลุง”

“ถ้ามันเตรียมตัว เราจะออกเดินทางเดี๋ยวนี้แหละ เก็บของทุกชิ้นให้หมด เราจะไม่หวนกลับมาที่นี่อีกแล้ว ออกเดินทางต่อไปเลย”

การตัดสินใจทั้งหมด ฝ่ายของเซษฐามอบหน้าที่เด็ดขาดให้แก่หนานอินกับอนุชาอยู่แล้ว และทั้งสองก็มีการหารือกันก่อนแล้วเบาๆตามลำพัง ทันทีที่ตื่นขึ้นมาล้างหน้าทานอาหาร

“เดี๋ยวนี้เลยรี? มันยังมีตอยู่มากนะ หมอกก็ลงจัดด้วย”

เซษฐาขอความเห็น

“ไม่เป็นไรครับพี่ใหญ่ รีบออกเดินทางเสียเดี๋ยวนี้แหละ ประเดี๋ยวก็สว่างเอง ไม่ต้องกลัวเรื่องทิศทางหรืออันตรายใน ความมืด เพราะเรามีเจ้าด้วนเป็นตัวนำอยู่แล้ว มีอะไรขึ้นมันจะเตือนเราเอง ขอให้พวกเราเดินตามหลังมันเท่านั้น... ไปครับ ซ้าไม่ได้!”

แม้ความมืดและความหนาวเย็นยังปกคลุมไปทั่วราวป่า
ฝ่ายของเซษฐาทั้งหมดก็ออกเดินทางทันที โดยมีเจ้าพลายทาง
ตัวนำเดินนำไปในลักษณะหันรีหันขวาง เหมือนจะอยู่ในอาการ
ห้วงหน้าพะวงหลังนำไป หนานอินและอนุชาเป็นคู่แรกที่
ตามหลังไปโดยเว้นระยะห่างพอควร แต่ด้วยผีเท้าที่ออกจำ
เต็มที เพราะช่างเดินซำก็ยิ่งเร็วกว่าคนที่เดินเร็วมากนัก เซษฐา
ไชยยันต์เคียงคู่กัน โดยมีคะหยิ่นคอยเดินอยู่ใกล้ๆ ถัดไปจึงเป็น
พวกลูกหาบภายใต้การควบคุมของนายตาบ

ทุกคนหวังไว้ว่า อีกไม่นานก็จะเห็นแสงตะวันรุ่งในช่วง
ระยะเดินทางขั้นแรกนี้แหละ เพราะเวลาในขณะนั้นมันก็ใกล้
พระอาทิตย์ขึ้นเต็มที่แล้ว หากไม่ติดกิ่งไม้ใบหนาที่บดบังอยู่
และถ้าหากทางด้านตะวันออกไม่มีขุนเขาใหญ่บังตะวันไว้

“ถ้าพระไม่หลุดจากคอน้อยระหว่างถูกน้ำพัด เขาจะต้อง
ไม่เป็นอะไรอย่างเด็ดขาด”

พี่ชายใหญ่ของคณะเอ่ยพึมพำออกมาเหมือนจะพูดกับ
ตนเองขณะสาวเท้าสวบๆคู่ไปกับไชยยันต์

“ป่ารอบด้าน นอกจากความมืดแล้วยังปกคลุมทึบ

ไปด้วยละอองหมอก นำเกรงอันตรายยิ่งในการเคลื่อนที่ แต่ความมั่นใจทั้งหลายฝากไว้กับเจ้าด้วน อันเป็นสัตว์ป่าอยู่แล้ว ในกรณีที่ว่า โดยสัญชาตญาณป่า มันจะต้องเลือกเดินนำไปในเส้นทางที่ปลอดภัยแน่นอน”

รอบด้านตกอยู่ในความเงิบวังเวง คงได้ยินแต่เสียงฝีเท้าของทั้งกลุ่ม 15 คน เดินเหยียบพื่นกันไปอย่างพยายามให้เกิดเสียงน้อยที่สุด สลับไปกับเสียงขานขันมาแต่ไกลของไก่ป่า อันบ่งความหมายว่าสภาพไฟพรอยู่ในลักษณะปกติของมัน ไม่มีเค้าของวิกฤติใดๆที่จะแทรกแซงเข้ามาในยามนี้ นานๆครั้งก็จะได้ยินเสียงหนานอินตะโกนร้องสั่งการอะไรกับเจ้าด้วน หรือมิฉะนั้นก็สั่งให้มันหยุดรอกยามเมื่อมันเร่งรีบผละห่างเกินไปนัก และก็มีเสียงแปร้นตอบมาบ้างบางขณะของข้างนำทาง เสียงมันหักกิ่งไม้และเสียงที่บุกพงตัดทาง ซึ่งแน่ละ มันคงจะใช้วิธีลัดเส้นทางเพื่อทำเวลาให้มากที่สุด ไม่ได้อาศัยเดินไปตามทางด่าน ซึ่งนั่นก็แปลได้ชัดว่า มันรู้ตำแหน่งที่หมายของมันดีอยู่แล้ว หาใช้การเดินนำมไปอย่างเปะปะไม่

“วันกับคืนเต็มๆที่เขาพลัดจากเราไป”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นอย่างสุดกังวล ทำลายความเงิบจาก

สภาพที่เดินรูดกันไปเหมือนคนใบ้

“ถึงแม้ไม่อยากรู้ไม่ได้รับอันตรายใดๆ แต่ก็นี้ก็ไม่ออกว่าเขาจะหาทางยังชีพได้อย่างไร จากการหลงพลัดไปคนเดียว ไม่มีอุปกรณ์อะไรติดตัวเลยแม้แต่เครื่องหลัง เกือบจะเรียกได้ว่าตัวเปล่า มือเปล่า จะหาอาหารกินที่ไหน จะหาที่พักนอนให้ปลอดภัยได้อย่างไร”

“ฉันคิดว่าฉันไม่หวังอะไรนักในขั้นนั้น ขอเพียงอย่าให้เขาได้รับอันตรายบาดเจ็บ จากการที่ถูกระแสน้ำพัดแหว่งไปอย่างแรงนั้นเท่านั้น น้อยชานาญในการดำรงชีพอยู่ในป่ามาดีพอสมควรแล้ว จากประสบการณ์ที่เคยผ่านมาก่อน...มันเป็นคราวเคราะห์ของเขาจริงๆ พวกเรามีอยู่ทั้งหมดตั้งหลายคน กลับกลายเป็นว่ามีเขาคนเดียวเท่านั้นที่พลัดหลุดจากไต้ชะง่อนกำบัง ปลิวหายไปกับสายน้ำ และเหตุการณ์มันก็เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาพวกเราทุกคน โดยไม่อาจช่วยไว้ได้ทัน”

เซซฐาตอบด้วยเสียงแผ่วขรึมในสภาพเดียวกัน

การสะกดตามหลังเจ้าตัวนโป้ตลอดเวลานั้น ทางด้านหน้าคืออนุชาและหนานอินไช้ไฟฉายเป็นครั้งคราว เพื่อสำรวจดูภูมิประเทศใกล้ชัตรอป ๆ ทางผ่าน แล้วก็ดับมีดลงตามเดิม หรือบางทีก็ฉายย้อนหลัง เป็นสัญญาณบอกทิศทางให้เซษฐากับไช้ยยันต์ตามมาได้อย่างถูกต้อง อากาศในหุบท่ามกลางพื้นแผ่นดินที่ชุ่มแฉะ แม้จะเย็นเยียบสักเพียงใดก็ตาม โดยการออกแรงเดินกันอย่างเร่งด่วนเช่นขณะนี้ เริ่มทำให้ร่างกายสร้างพลังงานความร้อนขึ้นมาช่วยให้เกิดความอบอุ่นขึ้นสำหรับทางด้านพวกลูกหาบที่มีภาระแบกของเดินอยู่ด้านหลังนั้น คะหยึ้นกับนายตาบหัวหน้าลูกหาบไช้ได้ส่องทาง โดยจุดขึ้นสองอันเพื่อให้พวกนั้นสังเกตเห็นพื้น กันไม่ให้เหยียบหินพลาดลื่นล้ม

เส้นทาง แม้จะมองไม่เห็นโดยถนัดนัก ความรู้สึกของทุกคนก็ตระหนักได้ว่ามันเป็นระยะที่ค่อย ๆ เเทลาดลงไปตามลำดับ เป็นการเดินลงเขา เลียบริมฝั่งลำธารที่มาจากน้ำตกอันตรายอื่นใดยังไม่มีวิ้วแวว นอกจากความลื่นของสถานที่ ซึ่งถ้าไม่ระวังให้ดีอาจเสียหลักถลาลำศีรษะพุ่งลงไปข้างหน้าเมื่อถึงตำแหน่งที่ลื่นจัด มีเสียงของอดีตพรานชด หรือคุณชายอนุชา ร้องตะโกนเตือนมาให้ทุกคนระมัดระวังในเรื่องนี้ เป็นการร้อง

บอกมาในความมืด อันมองไม่เห็นตัวแน่ชัดว่าอยู่ตรงไหน
รู้แต่เพียงอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างไกลนัก

“ทำไมเราไม่เดินไปให้ทันกลาง และไปพร้อม ๆ กัน”

ไชยยันต์ตั้งคำถามขึ้น

“เราตั้งขบวน เว้นช่วงระยะเวลาเดินอย่างนี้แหละ ถูกต้อง
ที่สุดแล้ว ปล่อยให้กลางกับลุงอินนำหน้าสำรวจไปก่อน เพราะ
สองคนคล่องตัวกว่าเรามาก เกิดอะไรขึ้น เขาจะได้เตือนมาที่เรา
ได้ทันการ เอาไว้ให้สว่างมองเห็นอะไรได้ชัด ๆ เสียก่อน แล้วค่อย
เดินไปด้วยกัน”

ประมาณ 20 กว่านาทีต่อมา นับแต่แรกเคลื่อนที่
ขณะนั้นใกล้ 06.00 น. เข้ามาจวนเจียน แต่สภาพของป่าก็ยังคง
มืด และคลุ่มไปด้วยหมอกอยู่เช่นนั้น ฝ่ายที่เดินสำรวจออกมา
เบื้องหลังสังเกตเห็นไฟฉายสว่างวูบ ๆ ขึ้น 3 ครั้ง และเงาตะคุ่ม
ของอนุชาหยุดยืนอยู่กับที่โดยไม่เคลื่อนไหว มีเปลวไลท์เตอร์
สว่างแวบ พร้อมปลายบุหรีแดงวาบในความมืด

เมื่อเชษฐาและไชยยันต์ กับขบวนตามหลังเดินมาถึง ก็เห็นอดีตพรานชดยีนสูบบุหรี่หรืออยู่ตรงตำแหน่งโชดหินใหญ่ ริมธารน้ำที่ไหลอยู่ริน ๆ ไม่มีวีแววของหนานอินหรือเจ้าตัวน ซึ่งคงจะล่องหน้าไปก่อนแล้ว

ก่อนที่ใครจะเอ่ยปากตั้งคำถามขึ้น อนุชา วราฤทธิ์ อดีต นักเดินป่าผู้ยิ่งยงก็บอกเรียบ ๆ ขึ้นว่า

“ไอ้ตัวนกับลุงอินข้ามธารย้อนกลับไปฝั่งโน้นแล้วครับ ลุงอินขึ้นนั่งบนคอของมันไป มันนำตัดตรงบริเวณนี้ ซึ่งน้ำ ตอนกลางค่อนข้างลึกระดับเกือบถึงท้องมัน ถ้าเราขึ้นตัดทาง ตามมัน ก็คงแทบท่วมหัว น้ำในธารนี้ก็เย็นราวกับน้ำแช่แข็ง ผมกำลังรอพวกเราให้มาถึงพร้อมกันเสียก่อน แล้วจะหาทาง ที่น้ำมันตื้นกว่านี้ หรือบริเวณที่มีโขดหินงอกโผล่ขึ้นจากน้ำ เป็นระยะ ๆ พออาศัยเป็นสะพานข้ามไปได้โดยไม่ต้องลุยลงไป ให้เปียก”

“รอบคอบดีมาก พวกเราทุกคนไม่อยู่ในฐานะที่จะลุยน้ำ ข้ามธารไปได้หรอก ต้องหาวิธีอย่างเรอว่านั่นแหละ”

พี่ชายใหญ่เห็นด้วย

“ตามผมมาครับ”

อนุชาบอก แล้วเริ่มเคลื่อนที่เลาะเลียบริมฝั่งธารต่อไป พร้อมกับใช้ไฟฉายในมือส่องกราด ค้นหาบริเวณที่จะข้ามฟากไปโดยไม่ต้องลุยน้ำ หรือจะลุยบ้างก็ไม่ควรจะลึกเกินหัวเข่า ทุกคนตามเขาไป พร้อมทั้งช่วยกันส่องไฟตรวจบริเวณ ขณะนั้น เสียงกู่ตะโกนเป็นสัญญาณตั้งมาจากหนานอินบอกให้ทราบว่าจะกับเจ้าตัวนข้ามธารไปอยู่บนฝั่งตรงข้ามได้เรียบร้อยแล้ว

“รอก่อนลุงอิน อย่าเพิ่งเดินไปไหน พยายามรั้งไ้ตัวนไว้ก่อนด้วย”

พรานชดบ้องปากร้องบอกไป มีเสียงรับคำมาพร้อมกับเสียงกึ่งไม้ผึ่งโน้นหักผัวะผะลู่ระเนน นั่นคงเป็นเพราะลำตัวของเจ้าตัวนที่บุกเสียดสีขึ้นไป

มีเสียงร้องตอบรับคำมาจากครุพราน แล้วก็มีเสียงเอะอะโวยวายดำโขมงโจงแจง เพราะเจ้าตัวนนำลุ่มไปตามกิ่งคาบไม้ในระดับสันหลังของมัน ทำให้กิ่งไม้ครูดตามหน้าตาของแกเกือบจะทำให้พลัดตกลงมาจากคอ ทุกคนทางด้านนี้ได้ยื่นเข้าก็หัวเราะกันออกมาเบาๆ ด้วยความขบขัน เป็นครั้งแรกในการที่

แกเอ็ดตะโรดำเจ้าด้วน ไม่มีใครต้องเป็นห่วงใด ๆ หนานอินเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะตัวแกเองก็พรานช่างเก่ามาก่อนคนหนึ่ง อย่างน้อยแกก็ต้องบังคับมันได้อยู่ หรือมิฉะนั้นก็ส่งภาษากันรู้เรื่องได้ โดยเฉพาะช่างแสนรู้ตัวนั้น

“ไปดำมันมาก ๆ ระวังมันจะสลัดลงมาจากหลังแล้วเอาตีนคลึงเสียนะลุง”

ไชยยันต์ป้องปากตะโกนบอกไป เพื่อทำสภาพอันเคร่งเครียดของคุณะให้ครึ้นเครงขึ้นมาบ้าง

“ไม่ต้องกลัวหรอก นายทหาร! หนานอินถ้าได้ขึ้นมาบนคอช้างแบบนี้แล้ว ต่อให้มันเป็นช้างป่าดุร้ายเกรสั๊กขนาดไหน หนานอินก็เอามันอยู่ ถ้าไม่กลัวพวกเจ้านายจะหาว่าหนานอินเอาเปรียบ หนานอินจะไม่ลงไปเดินให้เมื่อยอีกแล้ว จะขี่ของมันไป”

“ฮ้า! เอาเปรียบกันยังงั้นไม่ได้นา ลุง! ถ้ายังงั้นละก็ ให้ฉันกับนายใหญ่ขึ้นไปอยู่บนหลัง ขี่มันไปโดยไม่ต้องเดิน ส่วนลุงจะพรานชดและไ้พวกนี้เดินตามไปจะดีกว่า”

เสียงครูพรานหัวเราะลั่นมา

“นอกจากนายหญิงกะหนานอินแล้ว ไม่มีใครขึ้นมาอยู่บนหลังไธ้ตัวนไธ้หนานหรอก นายทหาร! ไธ้มันร้ายนัก ชอบเดินลอดกิ่งไม้เตี้ยๆ เสมอหลังของมัน ใครไม่รู้ทัน ขึ้นขึ้นมาอยู่บนหลังมัน ก็ถูกกิ่งไม้กวาดตกลงไปคอหักตายเท่านั้น ตะกี้หนานอินก็เกือบพลัดตกไปที่แล้ว”

อีกไม่กี่นาทีต่อมา ระหว่างที่เดินฉายไฟส่องตรวจหาบริเวณที่จะข้ามฟากโดยไม่ต้องลุยน้ำลงไปลึกๆ อนุชาที่ค้นพบบริเวณที่ทางน้ำไหลมีระยะبيبแคบส่วนหนึ่ง ต่ำกว่าระดับที่ยืนรอคอยพรรคพวกอยู่เมื่อครู่นี้ลงมาราว 25 เมตร ตำแหน่งนั้นมีโขดหินที่โผล่พื้นผิวน้ำงอกเต็มไปหมด มีระยะระหว่างก้อนต่อก้อนห่างกันมากที่สุดไม่เกิน 1 วา แต่สลับทแยงคดเคี้ยวเล็กน้อย มีพื้นกรวดที่อยู่ริมตลิ่งค่อนข้างชัน แต่ก็อยู่เหนือเส้นทางน้ำไหล เป็นแนวชายฝั่งห่างออกไปอีก 3-4 เมตร ก็จะสามารถไต่รากไม้ขึ้นฝั่งตรงข้ามได้

“คงไม่มีที่ไหนจะสะดวกไปกว่าตรงนี้อีกแล้วครับ เราจะข้ามกันที่นี่แหละ โดยอาศัยเหยียบบไปตามโขดหิน แต่พวกลูกหาบที่หาบของอยู่จะต้องระวังให้มาก”

“ตกลง”

เซษฐาพยักหน้าเห็นด้วย

“พี่ใหญ่กับไชยยันต์ข้ามไปก่อนครับ แล้วช่วยฉายไฟไว้ด้วย ผมจะคอยคุมพวกลูกหาบให้ข้ามตามไปโดยยืนคุมอยู่ฝั่งนี้ก่อน แล้วจะตามไปเป็นคนหลังสุด”

พรานชดว่า แล้วหันไปร้องสั่งความกับคะหยิ่นและนายตาบ

ชั่วจิตใจใหญ่ คณะทั้งหมดก็สามารถข้ามฝั่งธารมายังด้านตรงข้ามได้หมด อย่างตุล็กตุล็กเล็กน้อย โดยเฉพาะพวกลูกหาบที่ทำหน้าที่แบกของอันเป็นภาระหนักอยู่เกือบจะเสียหลักพลัดตกลงไปในกระแสน้ำอันแสนเย็น แต่คะหยิ่นและอนุชาก็คอยเป็นพี่เลี้ยง ช่วยประคับประคองพุงให้พวกนั้นนำสัมภาระและตัวเองข้ามไปจนได้ครบ

มันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่เจ้าด้วนและครูพรานโผล่เป็นเงาทะมึนออกมาจากโขดหินริมฝั่งธาร เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าขบวนของทุกคน เป็นการรวมตัวกันอีกครั้ง พอเข้ามาถึงหอนานอินก็ออกเสียงบังคับให้เจ้าด้วนคู่เข้าหน้าลง แล้วแกก็ไต่

ลงมาจากคอของมัน

ขณะนั้นความดำสนิทของราวป่าที่เป็นฉากกำบังอยู่เริ่มจะปรากฏแสงสลัวรางขึ้นบ้างแล้ว พอจะมองเห็นร่างกายของแต่ละคนราว ๆ ในระยะที่ยืนรวมหมุ่กันอยู่ สังเกตได้ว่าใครเป็นใคร

“เออละ ตะวันเริ่มขึ้นแล้ว ต่อไปจะสะดวกขึ้นอีกมากในการเดินทางของเรา”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างยินดี แล้วตัวเขาเองก็มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าซ่างป่าแสนรู้อีกครั้ง เอ่ยขึ้นอย่างอ่อนโยนกับมันว่า

“นำทางต่อไปเถิดตัวน! เจ้าตัวเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าขณะนี้ นายหญิงอยู่ที่ไหน”

เจ้าตัวนแก่วงงวง ถอยหลังเล็กน้อยแล้วเบนตัวออกเดินเข้าพงรกชัฏ ทุกคนก็เคลื่อนตาม ไชยยันตร์ร้องตามหลังมันไปว่า

“นำไปให้พบนายหญิงนะโว้ยไอ้คุณตัวน! ไม่ใช่นำไปป่าช้าซ่าง หรือแหล่งชุมนุมมหาสมบัติที่ไหน สักกันเสียก่อน”